

<http://www.bernardinai.lt/straipsnis/-/121942>

Giedrius Kuprevičius: „Ugnis liepsnoja dažniau gaisravietėje nei sieloje“

2014-09-17

Rubrikose: Kultūra » Komentarai ir pokalbiai Kultūra » Scenos menas Visuomenė » Lietuvos regionai Kultūra » Muzika

Kompozitorius Giedrius Kuprevičius. Nuotraukos autorius Tomas Urbelionis/BFL
© Baltijos fotografijos linija

Jau rugsėjo 18, 19 dienomis Alytaus miesto teatre produktyvusis Lietuvos teatro režisierius Gytis Padegimas miesto gyventojams ir svečiams pristatys naujausią savo premjerą, jau legendiniu tapusį Giedriaus Kuprevičiaus miuziklą „Ugnies medžioklė su varovais“.

Apie miuziklo gimimo aplinkybes, kūrinio reikšmę menininkui bei visuomenei ir sieloje liepsnojančią meilės ugnį Nacionalinės premijos laureatą, kompozitorių Giedrių Kuprevičių klausinėja Greta Andriuškevičiūtė.

Gal galėtumėte prisiminti miuziklo „Ugnies medžioklė su varovais“ gimimo akimirkas? Kaip kilo mintis imtis šio kūrinio?

Pirmiausia buvo „žodis“ – rašytojų Sauliaus Šaltenio ir Leonido Jacinevičiaus pjesė Vilniaus jaunimo teatrui, kurią turėjo statyti Jonas Jurašas. Vėliau, aplinkybėms lėmus, darbo ėmėsi režisierė ir teatro vadovė Dalia Tamulevičiūtė, atvedusi iš Valstybinės konservatorijos (dabar Muzikos ir teatro akademijos) į teatrą visą savo būsimų aktorių kursą. Miuziklas susiformavo darbo eigoje – muzikos kiekis tapo toks didelis, kad iš pjesės žanro „išokome“ į muzikinio

teatro žanrą, kurį ir apibūdinome kaip miuziklą.

Ką jautėte sužinojęs, kad Jūsų kurtas miuziklas scenoje atgims dar kartą?

Labai nustebau ir nepatikėjau, kad vieno žmogaus užsispyrimo dėka – o tai buvo teatro direktorės Lauros Radzevičiūtės „kaprizas“ – spektaklis pasieks premjeros finišą. Žinoma, buvo visokių sunkumų, nebuvo pakankamo biudžeto (miuziklo pastatymui reikia gana daug lėšų), tačiau ir teatre, ir išorėje jutome didelį palaikymą, paramą. Vargu ar būtume galėję pastatyti miuziklą, jei ne aktyvi ir dalykinė VDU Muzikos akademijos prof. Sabinos Martinaitytės, pianistės Audronės Eitmanavičiūtės veikla, studentų bei merginų ir vaikinų chorų vadovų Astos Miknienės ir kompozitoriaus Raimundo Martinkėno įnašas. Puikus dailininkės Birutės Ukrinaitės sceninis sprendimas – jau trečia versija! Netikėtai atsiskleidė baletmeisterės Indrės Puišytės talentas... Apie solistų pasiekimus dabar kalbėti anksti, bet tikiuosi, po premjeros apie juos bus šnekama daug ir gražiai. Puiku, kad visi solistai debiutuoja miuziklo žanre ir beveik platesnei visuomenei nežinomi. Tai jauniems menininkams rimtas profesinis išbandymas ir startas į didžiąją sceną. Alytus gali didžiuotis, galėjęs suteikti jiems tokią galimybę.

Ko tikėtės iš naujojo miuziklo pastatymo Alytaus miesto teatre?

Didžiulės sėkmės. Džiaugiuosi dėl teatro, kuris drąsiai pasirinko šį gana sudėtingą kūrinį, dėl atėjusio į teatrą šaunaus jaunimo. Džiaugiuosi ir tuo, kad miuziklas pastatytas ne sostinėje ar kitame dideliame Lietuvos mieste, o Alytuje, kuriame kaip niekad dabar reikia aktyvaus kultūrinio vyksmo. Džiaugiuosi ir publikos susidomėjimu – juk be jos ir mūsų pastangos būtų bevertės.

Kaip galėtumėte įvertinti jau buvusius miuziklo pastatymus?

Jie visi buvo kitokie, netgi tie du, kuriuos statė dabartinės premjeros režisierius Gytis Padegimas. Laikas visuomet koreguoja pastatymus, ypač tuos, kurie savo turiniu dar nėra labai nutolę nuo dabarties. Stebiuosi, kaip Gytis trečią kartą statydamas tą patį veikalą randa vis naujų ir netikėtų sprendimų.

Kaip manote, kuo kūrinys aktualus šiandieniam žiūrovui?

Man atrodo, kad visų pirma dėl muzikos, kuri išpopuliarėjo, ir tai buvo signalas, kad gal žiūrovui bus įdomus ir visas veikalas. Žinoma, be originalaus ir tiems laikams labai drąsaus libreto, kurį sukūrė puikūs mūsų rašytojai, nebūtų ir tos muzikos, kurią jų prozos ir eilių nuoširdumas ir įkvėpė.

Kas Jums reiškia šis miuziklas?

Labai daug. Gimė jis sovietmečiu, tuomet buvo statomas daugelyje SSSR respublikų, visur kitu pavadinimu, tačiau tuometinis jaunimas jame galėjo rasti asociacijų su tuo metu nepasiekiamomis, bet iš pogrindinių šaltinių žinomomis roko operomis, miuziklais ir sudėtinga roko stiliaus muzika, kuria itin žavėjaisi. Tad „Ugnies medžioklėje“ yra daug aliuzijų į septintojo dešimtmečio jaunimo muzikos stilių ir tematiką.

Kaip šį miuziklą matote šiandienos kontekste? Kaip keitėsi Jūsų paties suvokimas apie jį?

Esu nustebęs, kad prieš tiek metų parašytas kūrinys vis dar kelia susidomėjimą. Į tą klausimą

galėtų atsakyti menotyrininkai, tačiau kol kas tokio tyrimo nėra. Būčiau jų vietoje – gaučiau doktorantūros diplomą.

Miuziklas Lietuvoje statomas jau penktąjį kartą, ar negąsdina kūrinio interpretacijų įvairovė?

Ne. Visuomet pasitikiu tais, kurie stato mano kūrinius. Stengiuosi nedalyvauti pastatymo procese (išskyrus tuos atvejus, kai premjerai ruošiamas visiškai naujas kūrinys), nes galiu be reikalo daryti įtaką savo regėjimais ar prisiminimais iš ankstesnių pastatymų.

Libreto tekste klausama: „Ar mokam išsaugoti ugnį?“ Kaip manote, ar mokam?

Yra ją saugančių ir ją gėsinančių. Tokia jau gyvenimo logika – šviesa nebegali būti apibūdinama be tamsos, ir atvirkščiai. Bėda ta, kad dabar tamsos pernelyg daug, ir ugnis liepsnoja dažniau gaisravietėje nei sieloje.

Ko reikia, kad gyvenimo ugnis neužgestų, o liepsnotų visu pajėgumu?

Meilės ir sąžiningumo.

Kalbino Greta Andriuškevičiūtė

[Bernardinai.lt](http://www.bernardinai.lt)